

Jana Geltnerová

DOMOV

není jen místo

DOMOV NENÍ JEN MÍSTO

Jana Geltnerová

*Děkuji všem, kdo mě podporovali a věřili v mou
bujnou fantazii. Zejména své partnerce, která mi
umožnila se psaní věnovat naplno.*

KAPITOLA 1

Poslední ze slunečních paprsků ještě ozařoval část dvora, když se po omítce domu proběhlo modročervené světlo majáku. Ozvalo se krátké protočení sirény a hned nato zvuk šterku zakusujícího se do brzdících kol. Dveře auta se otevřely a spěšně zavřely. Toto všechno Amélie vnímala, a přesto se nepohnula.

„Paní Droolerová?“ ozval se ženský hlas.

„Paní Droolerová, jste v pořádku?“ zopakovala policistka, když došla k ženě sedící na posledním ze tří schůdků verandy před domem.

Nedostalo se jí žádné reakce.

Položila ženě ruku na rameno a zopakovala do třetice: „Paní Droolerová, ublížil vám někdo?“

Amélie se pomalu otočila a pohlédla na postavu stojící nad ní. Policistka už od svého automobilu viděla, jak je žena pobledlá, ale když nyní spatřila ten vyděšený výraz a popelavé rty, zaplavila ji vlna emocí. Nechala svou ruku na jejím rameni. Měla pocit, že jí tím dodává jakýsi druh povzbuzení a útěchy. Amélie se pokusila nadechnout a zahnat přítom zvratky, které se draly na povrch.

„Vevnitř,“ hlesla a neudržela nával kyseliny, jenž ji přiměl vyklonit se nalevo a obdarovat trávník.

Policistka okamžitě pochopila a vydala se nahoru.

„Počkejte tady, hned budu zpět,“ pronesla za sebe.

Ještě před chvilkou byl tak krásný den. Svítilo slunce a zdálo se, že zločin si vzal dovolenou. Seděla s kolegy na služebně s okny dokořán.

A jelikož se jejímu kolegovi předešlé noci narodil syn, krabice se zákusky lemovaly okraje dvou stolů. Přípitky sice s hrnky kávy, ale i tak to stálo za to. Pak tu veselici přerušilo zazvonění telefonu. Volající udala jen adresu, nebyla schopná do telefonu sdělit cokoliv bližšího. Na Samanthě byla řada hlášení prověřit. Veselícího se kolegu, čerstvého tatínka, nechala u stolu s dortíky. A teď je tady. Stojí před dveřmi menšího domku a natahuje se po klice. Ještě cítí tu sladkou chuť větrníku v ústech, ale je jasné, že se tento pocit v okamžiku vytratí. Klíče visely v zámku. Všimla si další hromádky zvratků nalevo od dveří. Asi jak paní Droolerová vybíhala z domu. Stiskla kliku, vstoupila dovnitř. Během několika minut vyšla ven, přivřené oči, těžko říct, co cítí. Barva jejího obličejě taktéž vybledla. Sáhla na levé rameno a oznámila do vysílačky něco na ústřednu. Poté došla k ženě sedící na schodech. Stále ještě hleděla do země. Přisedla si vedle.

„Jste příbuzná?“

Amélie pokývala hlavou. „Jediná. Věděla jsem, že se něco děje. Nemohla jsem se jí dovolat celý týden, ale nemohla jsem přijet dřív. Byla jsem...“ ženě se zlomil hlas, nedořekla větu. „Prostě pryč,“ šeptala.

Sam věděla, že z ní toho teď moc nedostane. Byla v šoku. Kdo by nebyl po takovém představení, co se nacházelo uvnitř. Amélie byla bledá, mírně se chvěla a prsty bezděčně zatínala do nohou. Její pohled mířil k zemi a zdála se myšlenkami nepřítomná. Vstala a došla ke kufru svého automobilu. Vytáhla z něj šedou deku a přehodila ji Amélii kolem ramen. Žena s vděkem přijala, přitáhla si deku až k bradě a snažila se tuto chvíli prostě nějak přežít.

Andrea byla její jediná příbuzná. Teta, která se jí ujala ve třech letech po autonehodě jejich rodičů. Oba při ní zemřeli. Andree bylo tehdy pouhých dvacet let, v té době už jejich rodiče nežili, a ona nevěděla, jak si s tříletým dítětem poradí. Ale roli adoptivní matky zvládla na výbornou. Amélie svou tetu milovala a nikdy v ničem nestrádala. Teď už ale pár let žila v jiném městě. Chtěla do velkoměsta, chtěla začít nový život. V sedmadvaceti letech odsud odjela. Andrea se nemohla s odchodem Amélie smířit. Nikdy nedala přednost žádnému muži před svou malou neteří a celé její dětství žila jen pro ni. Nebylo divu, že ji odchod jediného blízkého člověka zraňoval. Poslední rok se proto dost hádaly. Amélie jezdila domů méně a méně. S Andreou to ale nemělo nic společného. Amélie se ponořila do nové práce a pracovala téměř ve dne v noci, aby si jednou mohla koupit vysněný karavan. Ten karavan, ve kterém minulý měsíc projížděla Evropu a užívala si u moře či horských jezer.

Odjela měsíc po tom, co se její dvouletý vztah s Haroldem rozpadl. Harold byl nejlepší kamarád, ze kterého se časem stal partner. Ale byl to Harold, kdo tento svazek ukončil, a to kvůli vysoké štíhlé brunetce. Vzdala se svého přítele až příliš lehce. Měla potřebu se rozletět a začít někde jinde. Pocit, že ji v tomto městě nemůže už nic udělat šťastnou, jí prostoupil, a odjela. Dnes má třicet let a svůj snový karavan, a i když procestovala svět, uvnitř se cítila stále stejně. Nikde nenašla, co by prázdné místo v srdci zaplnilo, jakýsi chybějící kousek. Dokonce ani Harold to tehdy nezvládl, a to jí byl nejbližší.

Amélie seděla zabalená v dece, když ucítila lehký dotek. Otočila obličej tím směrem. Opět pohled té ženy, pozorný a pátravý.

„Jste v pořádku? Mohu vám nějak pomoci? Mám někoho zavolat, někoho, kdo by se o vás postaral?“

„Nikoho už nemám,“ vyšlo jí tiše z úst.

V myslí blikla rychlá vzpomínka na Harolda, ale zmizela tak rychle, jako by tam ani nikdy nebyla. Z očí jí vytryskla první slza.

Sam pochopila, že první stádium šoku pominulo, a teď přichází na řadu emoce. Nemusí být psycholog, aby věděla, co bude následovat. Bylo víc než jasné, že teď potřebuje obejmout od někoho, koho zná, aby mohla dát průchod emocím, slzám. Její odpověď, že nikoho jiného už nemá, ji ale překvapila. Položila ženě ruku na záda. Amélie zareagovala přesně podle očekávání. Rozpřáhla ruce k širokému objetí, a jen co se tváří dotkla ramene Sam, poddala se slzám naplno. Dorazily další čtyři policejní vozy a sanitka. V mžiku se místo rojilo policisty.

Ještě před předáním Amélie do lékařské péče se v rychlosti zeptala: „Máte zatím kde spát? Protože tento dům bude na nějaký čas uzavřen, je místem činu.“

„Ano,“ odvětila a ukázala prstem na karavan parkující u silnice.

Sam se zdála odpověď dostačující, a tak odešla ke skupince kolegů.

Jakmile se Amélii udělalo trochu lépe, chtěla z toho místa co nejrychleji zmizet. Muži v červené kombinéze odevzdala hrnek od horké čokolády a sdělila mu, kde bude parkovat, kdyby ji někdo hledal. Načež okamžitě zmizela v kajutě karavanu a odjela.

Tato noc byla neskutečně dlouhá. Na hodinkách teprve deset hodin, ale Amélii připadalo, že je vzhůru snad celou věčnost. Seděla na břehu v rozkládacím křesílku a pozorovala, jak se vlnky na jezeře prohánějí. Jednu chvíli všechny uháněly doprava a najednou se rozeběhly jakoby opačným směrem. Seděla tam, protože nemohla usnout. Měla příšerný pocit viny. Připadala si, jako by snad mohla za to, že její teta Andrea už není mezi živými. Když spolu mluvily naposledy, teta řekla, že by si přála, aby se vrátila. Že má pocit, jako by ji někdo sledoval. Amélie to nebrala vážně. Brala to jako pokus tety, aby se o ni bála a vrátila se co nejdříve domů. Kdyby jen nebyla tak namyšlená.

Vzpomínky přerušil zvuk přijíždějícího vozu. Ohlédla se. Z automobilu vystoupila policistka a spěšně za sebou zavřela dveře. Došla až k jejímu lehátku, než promluvila. Amélie se mezitím postavila a odmotala ze svého těla světlou deku.

„Dobry večer,“ pronesla tiše, téměř omluvně, žena v uniformě. „Měla jsem trochu problém vás najít. Nesvítíte tu a břehy jezera jsou rozsáhlé.“

„Dobry večer. Promiňte, že jsem odjela, nemohla jsem tam dál zůstat. Jen co se mi udělalo trochu lépe, hned jsem zmizela,“ omlouvala se Amélie.

„To je v pořádku. Já se omlouvám, že jedu až teď, ale teprve před chvílkou jsme skončili. Snažili jsme se zajistit všechny stopy,“ řekla trochu unaveně a pohlédla na prázdné lehátko.

Amélie se otočila a vykročila ke karavanu. Otevřela dvířka úložných prostorů a zašátrala uvnitř. Během několika vteřin vytáhla a rozložila druhé lehátko.

„Posad'te se, prosím,“ ukázala na něj. „Dala byste si něco k pití?“

Samantha vrazila nohou do něčeho kovového, co se povalilo a ještě rozkutálelo. Ohnula se a rukou nahmatala termosku.

„Dala bych cokoliv za hrnek kafe.“

„To je to nejmenší,“ řekla Amélie a vběhla do vozu.

Za chvíli vyšla s hrnečkem zaklopeným malou pokličkou.

„Jste úžasná!“ zahlaholila policistka a vrhla se na horký hrnek. „Obvykle kávu takhle večer již nepiju.“

Sama netušila, proč to říká.

Hned vážněji dodala: „Přijela jsem, protože bych si potřebovala zapsat nějaké údaje z vašeho průkazu. Při tom všem u domu jsem to nějak opomněla.“

„Aha, omlouvám se, vůbec jsem se nepředstavila, jmenuji se Amélie Droolerová, jsem neteř Andrey Droolerové,“ natahovala k ní ruku.

Okamžitě jí bylo jasné, že zbytečně, protože policistka její jméno dávno znala. Sam se pousmála, alespoň tak to v tom měsíčním světle vypadalo. Vyskočila z lehátka a přijala ruku.

„Samantha Bauerovááá,“ téměř zavyla.

„Je vám něco?“ vylekala se Amélie.

„Ne, jen jsem se polila kávou, sakra,“ zaklela oddalujíc si rukou látku uniformy od těla.

„Promiňte, je to moje vina, neměla jsem vám podávat ruku v takové tmě.“

„Za to přece nemůžete, jsem nemehlo od přírody.“

„Ten průkaz chcete hned?“ zeptala se Amélie, aby přerušila trapné ticho, které se na moment rozhostilo.

„Kvůli němu jsem tady, ale jestli mohu, nejdřív dopiju tu kávu, nerada bych se polila znovu. Budu si na to muset rozsvítit baterku.“ Pobaveně dodala: „Nebojte, budu hned pryč, půlku kávy mám už na sobě.“

Amélie si vzpomněla na deku, kterou okolo ní policistka přehodila u domu. Byla tak mimo, že s ní i odjela. Vrátila se pro ni do karavanu.

„Děkuji vám za půjčení, opravdu jsem ji potřebovala. A nezlobte se, že jsem vás objala a brečela,“ pronesla Amélie trochu ztrápeně.

Samantha akorát polka poslední hlt kávy a zvedla se z lehátka.

„To bylo jistě nejrychlejší kafe, které jste kdy vypila.“

Sam se sama pro sebe usmála a předala hrnek Amélii.

„Neomlouvejte se, není za co. Naopak, byla jste opravdu velmi statečná.“ Na pár vteřin se odmlčela. „Ne každý by to zvládl tak jako vy. To, co se stalo, otrásló i mnohými zkušenými policisty. Opravdu se nemáte za co omlouvat.“

Amélie opět na minutku zmizela v karavanu, rozsvítila stropní světlo a vystrčila hlavu ze dveří, zvouc ženu dovnitř. Sam vstoupila, letmo se rozhlédla, vytáhla blok a z předaného průkazu si začala zapisovat některé údaje. Když skončila, pohlédla ženě do tváře. Spatřila lesknoucí se oči, které potlačovaly slzy. Zvedla pravou ruku a položila ji ženě jemně na loket. Mírně ji stiskla v náznaku soucítění

a dodání síly. Amélie jen pokývala hlavou, jako že rozumí a bude v pořádku. Když Samantha opouštěla karavan, ohlédla se s prosbou. Požádala o zítřejší návštěvu na stanici kvůli sepsání podrobnější výpovědi. Rozloučila se, ještě jednou poděkovala za kávu a zmizela ve stínech noci.

Na stanici to vypadalo jako ve včelím úlu. Policisté pobíhali z kanceláře do kanceláře, předávali si různá lejstra, telefonovali, překřikovali se, spěchali, zkrátka měli všichni napilno. Amélie seděla už druhou hodinu ve výslechové místnosti. Naproti ke stolku zasedla Sam a poctivě si všechno zapisovala. Pokládala spoustu otázek ohledně věcí, o kterých Amélie nic nevěděla. Bylo to takové všechno neúplné, navíc se z ohledání těla na místě činu nedal určit čas smrti, a tak zbývalo jen čekat na výsledky pitvy. Ty by měly být až zítra ráno, protože musel být přivolán forenzní expert z vedlejšího města. V lepším případě budou už dnes večer. Vypovídala, kde se v minulém týdnu nacházela. Nakonec se ukázalo, že to, jak popojížděla z města do města a každé dva dny parkovala jinde, je pro ni teď dobré. Vzniklo tím více šancí na zachycení některou ze silničních kamer a obchodů s videotechnikou.

Sam to bylo nepříjemné, byla si jistá, že Amélie s vraždou nemá nic společného, ale přesto to musela prošetřit. Musela získat co nejvíc informací vypovídajících o její nevině. Amélie se snažila rozpomenout, které z obchodů s kamerovým systémem navštívila.

Vzpomněla i jednu návštěvu banky a spousty parkovacích lístků ležících v palubní přihrádce. Vždy byla líná je hned vyházovat, místo toho je sebrala z čelního skla a šoupla do přihrádky. Jak se zdá, teď by jí to mohlo pomoci. Když mluvila o tom, jak tetu naposledy volala a říkala, že má pocit, že ji někdo sleduje, vyhrkly jí do očí slzy.

„Nevěřila jsem jí to. Myslela jsem, že si vymýšlí, jen abych co nejdříve přijela domů.“

Sam se na ni upřeně dívala. Ta žena naproti měla takový krásný jemný obličej. Nepatřila k těm Barbie, co se tu prochází městem. Bylo zřejmé, že má ráda jiný druh zábavy, než je nakupování a přehnaná péče o svůj zevnějšek. A přesto působila tak čistou přirozenou krásou. Vlasy špinavé blond barvy stažené do culíku vysoko na temeni hlavy. Úzké, jemně vykrojené rty, světlá kůže a pár pih. Sam párkrát zamrkala, uvědomila si, jak okatě si ji prohlíží. Amélii se zrovna po tváři spustila slza, když zase začala mluvit o své tetě. Natáhla se přes stůl přistrčit balíček papírových kapesníků, co rychle vytáhla z náprsní kapsy uniformy.

Amélie sledovala, jak kapsu rozepíná. Kdyby nebyla zaměstnaná krocením svých emocí, obdivovala by ty dlouhé štíhlé prsty, jež byly na policistce velmi výrazné.

„Děkuji, promiňte,“ hlesla.

Sam se jen pousmála a přikývla, aby vyjádřila pochopení, a navázala na její poslední slova.

„Takže tetu věděla, že ji někdo sleduje? Nezkoušela vám ho popsat? Třeba jen velmi obecně, jako vysoký, malý, hnědovlasý, černovlasý, muž, žena?“

„Ne, promiňte, nic takového neřekla. Jen to, že má pocit, že ji někdo sleduje. Kdybych jí věřila a přijela hned domů, nemuselo se to stát.“

Hořce polka a utírala si slzy, které nedokázala zastavit. Nechtěla brečet, ne tady, ne před policistkou. Ale nemohla si pomoci.

„Nemuselo se to stát vaší tetě, mohlo se to stát vám, nebo oběma,“ pronesla soucitně Sam.

Amélie vzhlédla a zadívala se ženě do očí. Cítila v jejím hlase porozumění.

„Nenesete žádnou vinu na tom, co se stalo. Pravděpodobně byste nic nezměnila, i kdybyste se vrátila. Ten čin byl vykonán s takovou brutalitou. Nevíme, zda to byla msta, náhodná oběť, ale je dobře, že tam ty oběti neležely dvě.“

Sam se odmlčela a podívala se do stolu. Vzpomněla si na obrázek, který se jí vryl do paměti asi do konce života. Obrázek pokoje, kde Andreu našli.

„Vyznávala vaše teta nějakou víru? Nepatřila k nějaké sektě?“

„Ne, o ničem nevím. Teta v Boha nevěřila. Vždy říkala, že kdyby nějaký byl, nesebral by mi ve třech letech rodiče. A pokud je a dopustil něco takového, tak ho naše životy až tak nezajímají, tak nevidí důvod, proč by ji měl zajímat ten jeho,“ odpověděla Amélie.

„A nemohla toto tvrzení použít u někoho naopak věřícího? Někoho, koho by tím tak naštvála, že by ho to vyburcovalo k pomstě?“ pokračovala Samantha.

„Já o nikom vážně nevím. Byla jsem moc sobecká a bezohledná. Zajímala jsem se jen o vlastní pocity a chtěla z tohoto města pryč. A díky mně je teta mrtvá.“

Amélie si rukama zakryla obě tváře. Cítila, jak celá hoří, oči ji pálí a začíná jí být opět nevolno.

„Takhle to nemůžete brát, slečno Droolerová. Každé dítě musí jednou opustit hnízdo a prozkoumat svět okolo sebe. Není to vaše chyba. Nevyčítejte si to. Vaše teta jistě věděla, jak moc ji máte ráda. A to, že si přála, abyste se vrátila domů, to jen dokazuje.“

Sam se podívala přes stůl. Žena naproti měla mírně nazelenalou barvu a rty se jí chvěly. Vyskočila od stolu, obešla ho, chytila ji za loket a naznačila, ať vstane.

„Nevypadáte dobře, půjdeme se projít na čerstvý vzduch,“ řekla a udělala vysoké rámě, aby v případě mdlob měla co největší šanci ženu zachytit.

Vyšly společně před budovu na parkoviště. Naproti přes silnici se rozléhal park.

„Chcete se projít?“ zeptala se Sam a ukázala volnou rukou na park před nimi.

Amélie se zhluboka nadechla: „Já... ano.“

Vydaly se směrem k parku. Amélie zavrávala.

„Děkuji vám,“ řekla se skutečnou úlevou v hlase.

„Není zač,“ odvětila Samantha.

Svou ruku nechala ještě dlouho zaklesnutou pod ženiným ramenem. Až když viděla, jak se jí navrací barva do tváří, své rámě

stáhla. Trochu ji už bolela ruka. Tak moc se snažila poskytnout pevnou oporu ženě, kterou znala jen pár hodin.

„Vy si myslíte, že to byla rituální vražda?“ zeptala se Amélie.

„Vy snad ne?“ vytřeštila oči Sam. „Vždyť jste to tam viděla. Promiňte. Už k nám jedou kolegové z vedlejšího města. Bude to vyšetřovat oddělení vražd. My jsme tu něco takového ještě nikdy neměli.“

Amélie si všimla, jak žena vedle ní pokrčila obočí a přimhouřila oči. Chvilí bylo ticho. Ty dvě ženy vedle sebe jen tak šly. Byla moc vděčná za to, jak se k ní policistka chovala. Vzala ji na vzduch a celkově byla taková laskavá a starostlivá. Cítila se v její společnosti klidněji, bezpečněji.

Už byly na zpáteční cestě na stanici, když si Sam v hlavě probírala znovu tu příšernost, co včera viděla. Podobné vraždy zatím znala jen z filmů a knih. Nikdy se s něčím tak ohavným nesetkala. Nemohla dostat z hlavy ten trojúhelník na zemi nakreslený krví. Na každém jeho cípu ležel nějaký orgán, tedy spíš už jen to, co z něj zbylo. Všude byla zaschlá krev, která už nevypadala jako krev, ale jako hnědá stopa. Ten zápach, ten byl nejhorší. Něco tak strašného nikdy necítila. A při pohledu na to, co dříve bylo tělem, ale nyní jen zmeř čehosi s červy, se vážně nedělalo dobře od žaludku. Tělo bylo jen torzo. Bez hlavy, rukou a nohou. Každá z končetin se válela v jednom rohu místnosti. A ten zápach, nesnesitelný. Sam se při té vzpomínce otrásla.

Při průchodu chodbou míjejíc automat do něj Sam vhodila mince a vytáhla dvě minerálky. Hned nato ženy zmizely ve výslechové místnosti. Řekla, že kolegové z oddělení vražd případ převezmou

a budou chtít parkovací lístky, na které dnes došla řeč. Poprosila Amélii, aby neopouštěla město a byla shovívavá k vyšetřování. Jakmile bude po pitvě, ozvou se, aby mohla uskutečnit pohřeb.

Amélie z policejní služebny odcházela trochu zklamaná. Policistka Bauerová jí byla sympatická, dobře se s ní mluvilo. Když tento případ převezme někdo jiný, už se s ní asi nesetká. Nevěděla, proč tohle řeší. Možná proto, že tu ve městě nikoho jiného neznala. Ano, pár spolužáků tu stále někde žije, ale nikdy s nimi nekamarádila natolik, aby měla potřebu je vyhledávat. Snad jen Harolda. Dům její tety byl na samotě. Široko daleko žádní sousedé. Byly jen ony dvě. A ona si teď bez tety připadá ve městě, ve kterém vyrůstala, najednou jako cizinec.

KAPITOLA 2

Sam seděla za počítačem a prsty jí doslova létaly po klávesnici. Měla toho dost na vyřizování. Amélie jí poskytla několik údajů, které potřebovala prověřit a zapsat jako alibi. Věděla, že se bude muset případu brzy vzdát, ale chtěla pro slečnu Droolerovou udělat maximum. Zazvonil telefon. Ona jej zvedla a po několika vteřinách se začala usmívat.

„Ano, rozumím, děkuji,“ odpověděla a položila sluchátko.

Složka s alibi se začala plnit. Právě volali, že vozidlo Amélie zachytila silniční kamera při průjezdu jedné z křižovatek v jiném městě. Jela příliš rychle. Kamera pořídila snímek a nyní řidičku čeká pokuta. V jiném případě by to bylo nemilé, zde ale pokuta poslouží jako důkaz, že mluvila pravdu.

Přemýšlela s upřeným pohledem do monitoru, když se místností ozval velitelův hlas: „Bauerová, do kanceláře!“

Prudce sebou trhla. Byla tak zabraná do práce, že si ani nevšimla, kdy dorazila skupinka z oddělení vražd. Všichni teď stáli u velitele v kanceláři.

„Tohle je seržantka Bauerová, byla na místě činu jako první,“ řekl velitel, ukázal na svou podřízenou a naznačil, aby za sebou zavřela dveře.

Když se tyto dveře opět otevřely, už jí případ nepatřil.

Přistěhovala se sem před třemi lety. Její nejlepší kamarádka se vdala za Franka, který pocházel z tohoto města. Odstěhovali se do domu

k jeho rodičům a Sam si bez své nejlepší kamarádky připadala hrozně osamělá. Když jí Alice zavolala, že místní policejní stanice přijme jednoho uchazeče a že by si přála, aby se Sam přestěhovala za ní, neváhala ani minutu a nechala se hned přeložit. Znalý se už od střední školy. Vždy to byla nerozlučná dvojka, byly si víc než sestry.

Samantha byla tmavovláška. Měla jiskřivé šedomodré oči a výšku těsně splňující limit u policie. A nebyla žádná vyzáblá chudinka, zkrátka kus ženské. Pro svou profesi občas obětovala i nějakou tu hodinu v posilovně, což dokazovala krásně tvarovaná ramena, štíhlá předloktí a pevné břicho. Bujné poprsí stahovala policejní košile a plné pozadí obepínaly tmavě modré kalhoty. Vypadala přesně na svých jedenatřicet let. A ne jeden muž se za ní se zájmem ohlédl. Nikdy si však sebe vedle muže nedokázala představit, její pohled skončil vždy na nějaké ženě. Vědoma si svého menšího problému se raději v milostném životě nijak neangažovala. Tak či tak, její život byla práce. Soustředila se jen na práci a pro soukromý život si nenechala žádný prostor. Až na Alici, tu zbožňovala, také téměř všechno volno byla s ní a její rodinou.

Amélie seděla na rozkládacím lehátku celá nespá. Bylo hrozné horko, dusno. Jistě brzy přijde bouřka. Odhodlala se dojít pro plavky a smočit se ve vodě. Když už byla po kolena v jezeře, osmělila se a hupsla tam „placáka“. Chvilku se jen tak šplouchala, když si všimla přijíždějícího většího vozu. Vyšla se směrem ke břehu, aby zjistila,

o co se jedná. Z automobilu vystoupily dvě ženy, obě oblečené v kratičkých šortkách a tílkách. Jedna byla tmavovláška s vlasy až po zadek a druhá ostríhaná na ježka s trčícími gelovými bodlinkami. Vypadalo to, že jsou si blízké, protože jakmile obešly automobil, chytily se za ruce. Přišouraly se přímo k pláži a čekaly, než vyleze z vody.

„Dobrý den,“ vyhrkla ta s bodlinkami. „Vy tu kempujete? Chtěly jsme se zeptat, jestli by vám nevadilo, kdybychom si tu také postavily stan. Tak na týden. Nebudeme vás rušit, postavily bychom si ho asi tak támhle,“ ukázala na rozlehlé místo asi sto metrů od karavanu.

„Dobrý den,“ odvětila Amélie a rukama si vymačkávala vodu z copu, co jí zplihl na ramena. „Nevadí mi to, postavte si to, kde se vám líbí, je tu dost místa pro všechny,“ dodala a usmála se.

Ta černovláška vypadala, že trochu zírá. Pohledem Amélii sjížděla od poprsí k bokům a zase zpět. Přikročila blíž podávajíc jí ruku.

„Já jsem Anna a tohle je moje přítelkyně Monika.“

Amélie se pro ruku natáhla. „Amélie. Nebude vám vadit, když se zajdu trochu přobléct? Nečekala jsem, že se tu někdo objeví, připadám si trochu nahá.“

Anna procedila skrze zuby: „To teda sakra jo.“

A opět pohledem sklouzávala do nepatřičných partií. Monika si toho všimla a žárlivě do partnerky drcla bokem.

„Neslintej.“

Otočila Annu čelem vzad a táhla ji dál na pláž. Amélie zaslechla už jen tlumené hlasy.

„Já ti dám takhle očumovat, počkej, jen co postavíme stan, půjdeš pod vodu, pak takhle můžeš zírat na mě...“

Jejich hlasy k ní doléhaly čím dál tišeji, až se ztratily. Vydala se směrem ke karavanu. Naposledy se za odcházejícím párem otočila a usmála se. Vůbec jí nevadilo, že tu již nebude sama. Proti lesbičkám nic neměla, naopak je obdivovala, že dokázaly žít tak otevřeně. Ale nebylo jí vůbec příjemné, jak se Anna dívala. Převlékla se a rozčesala si vlasy. Mokrý je rozprostřela po ramenou a nechala horko, ať je vysuší. Po kamenité cestě přijíždělo další vozidlo. Vystrčila hlavu z karavanu. Blížil se malý stříbrný vůz.

To je provoz. Soustředěně se zadívala skrze čelní sklo. Jakmile se auto přiblížilo na pár metrů a zastavilo, rozpoznala tvář ženy a pousmála se. Vyběhla a sklonila se u okénka dřívě, než Sam stihla vystoupit.

„Policistka Bauerová,“ spustila v širokém úsměvu.

Sama nechápala svou reakci, byla hrozně ráda, že ji vidí. Vlastně dnes přemýšlela o tom, že už se asi nesetkají, a ona za ní teď přijela. Samanthu její široký úsměv překvapil. Reagovala na něj taktéž veselým úsměvem, za což si hned v duchu vynadala.

„Vlastně seržantka,“ pronesla Sam, jen aby něco řekla.

Teď si připadala ještě hloupěji. *No skvělý, vždy v přítomnosti krásné ženy začnu plácát.* A Amélie byla krásná. Vlastně se jí zdála naprosto kouzelná. Líbila se jí ta její přirozenost a zelené oči, i to obyčejné bílé tričko, které mělo promočená ramena od mokrých vlasů.

„Mohu vám nabídnout kávu?“ vyštěkla Amélie, když si uvědomila, že se na seržantku pořád tak nepřiměřeně culí.

„Děkuji, ale dnes bych raději jen vodu, jestli mohu poprosit, je strašně dusno. Docela vám závidím ty mokré vlasy.“

Cítila, jak se jí propocené zelené tričko lepí na tělo. Tohle nebyl dobrý nápad. A to se před cestou sem na služebně v rychlosti osprchovala. Amélii došlo, na co naráží, všimla si jejího propocené fleku na zádech, v podpaží a v oblasti pod řadry.

„Jste stále ve službě?“ zeptala se spěšně.

„Ne, před půl hodinou jsem skončila.“

Amélie se znovu široce usmála. „Tak to jsem moc ráda, že jste přijela, a nebojte, něco s tím uděláme,“ řekla a ukázala prstem na její propocené tričko.

Došlo jí, jak to asi znělo. *No to je pěkný, teď si o mně bude myslet, že jsem totální opuštěnec, co je rád, že za ním přijede třeba i někdo od policie.*

Samanthě bylo trapně. Musí být cítit na míle daleko. Ale hned si začala pohrávat s myšlenkou, že ji tato žena také ráda vidí. Když nad tím přemýšlela, ani si neuvědomila, že jí na rtech vyvstal jemný úsměv. Druhé rozkládací křesílko bylo rozloženo a přistaveno tak rychle, že se ani nestačila zeptat, zda nepotřebuje pomoc. Amélie si všimla, že seržantka drží v ruce velkou obálku, a tak si odkašlala, aby se něco začalo dít.

„Něco pro vás mám. Sice mě mrzí, že vám to musím předat, ale na druhou stranu jsem ráda,“

pronesla Sam tak záhadně, že Amélie znervózněla.

Zašátrala v obálce, vytáhla snímek o velikosti A4 a otočila ho na ni.

„Poznáváte se, slečno Droolerová?“

Amélie se zadívala a uviděla sebe sama za volantem s pohledem upřeným před sebe. Pod horním okrajem fotografie bylo časové razítko.

„Ano, jsem to já,“ hlesla.

„Tímto vám uděluji pokutu za rychlou jízdu. Ale zároveň oznamuji, že bylo potvrzeno vaše alibi na den vraždy. Pitva je již u konce a datum smrti je toto na snímku. Také už mi případ nepatří, takže tohle jsou poslední věci, které jsem vám chtěla říci, a chtěla jsem to udělat osobně.“

Jakmile to dořekla, zdvihla pravé obočí v očekávání reakce. Amélie tuto zprávu zpracovala velmi rychle.

„Děkuji!“ vyhrkla, roztáhla ruce a skočila Samanthě kolem krku.

Seržantka stála jako zkamenělá. Nevěděla, jak přesně by měla zareagovat. Výdech Amélie na jejím krku ji naprosto vykolejil. Měla pocit, že má nohy přirostlé k zemi a není schopná se pohnout. Nakonec zdvihla svou pravou ruku a jemně ji položila Amélii na záda.

„Neděkujte mi, nic jsem pro vás neudělala.“

„Ale ano, byla jste na mě tak strašně moc hodná,“ zašeptala a trhla sebou.

Došlo jí, že reagovala až moc zbrkle. Vlastně si to uvědomila, když ucítila seržantčinu ruku na svých zádech. Za poslední dva dny se jí Samantha dotkla vícekrát než kdokoli jiný za celý předcházející rok. Začala se cítit trapně, protože dotek na zádech byl moc příjemný. Nechápal, co se děje, nerozuměla tomu, proč jí je ve společnosti této

ženy tak dobře. Rychle se odtáhla a odstoupila o krok vzad. Jako by to celé chtěla rychle zahrát do outu, začala mluvit.

„Musíme vás svléknout,“ vydala povel a ukázala na propocené tričko.

„Já tady ale nic jiného nemám,“ bránila se Samantha.

„To nevadí, já tu toho mám dost, něco vám najdu,“ řekla a zmizela v karavanu.

Připravila volné modrobílé pruhované triko a žluté šortky. Nepochybovala, že seržantce Bauerové padnou. Vyběhla z karavanu s oblečením v ruce.

„Tady.“

Sam ze sebe vydrmolila: „Já... nejsem si jistá, jestli je to vhodné.“

Amélie se na ni podívala a zeptala se: „Smíte se mnou vůbec mluvit, než to vyšetřování skončí?“

„Už mi ten případ nepatří, nepracuji na něm. Takže mluvit s vámi určitě smím. Ale na kolik je to vhodné, to sama nedokážu posoudit.“

„Aha,“ hlesla Amélie a přemýšlivě se zahleděla na tkaničky modrošedých kecek, co měla policistka na sobě.

„Tohle je malé město, budeme o sebe často zakopávat,“ vystřelila Samantha, i když se snažila o lehký a nenápadný tón.

Amélie se spokojeně usmála a rychle navázala: „Nechci vás tu zdržovat, jestli ale nespěcháte, právě jsem udělala mísu zeleninového salátu s tuňákem a špagetami.“

Zněla, že na konverzaci o tom, jak moc vhodné či nevhodné je se spolu bavit, rychle zapomněla. Seržantka chvilku přemýšlela. Dívala se na svěšené ruce Amélie, ve kterých stále držela tričko a šortky. *Ona*

mě zve na večeri? Je tak osamělá, nebo jí je moje přítomnost příjemná? Pravděpodobně jen nechce být sama. Nikoho jiného nemá. Co mám dělat? Nechci jít domů, taky bych tam byla sama. Snažila se morálně rozhodnout, když si všimla netrpělivého pohledu ženy před sebou.

„Myslím, že bych mohla chvilku zůstat, doma mě nikdo nečeká.“

Proč jí tohle, proboha, říkám? Ještě se musím opět něčím polít a bude ze mě hotový ubožák.

„V tom případě ale nemůžete zůstat v tomhle, musí to být nepohodlné,“ odvětila rychle s úsměvem Amélie, vrazila seržantce oblečení do ruky a ukázala na karavan.

„Na konci vpravo je maličká koupelna, můžete se tam osprchovat. Ve spodní skříňce najdete čistou osušku.“

Slovo koupelna znělo v tuto chvíli jako nejlepší řešení, tak se tam vydala. Za pár minut byla jako nová. Amélie si ji se zájmem prohlédla.

„Sedí vám to,“ konstatovala s pohledem sklouzávajícím na ty krátké šortky.

Zachvěl se jí žaludek při pohledu na opálená stehna, která vykukovala z toho kousku látky. Tenhle pocit neznala. Byl pro ni nový. A jiný. *Bože, proč jí proboha koukám na stehna? Vždyť je to ženská jako já. Asi jsem vážně už dlouho nikoho neměla. Fakt dlouho. Tři roky přesně. Co blbnu. Asi to bude tím vedrem, možná jsem něco snědla. Nevědomky se zamračila.*

Samantha si všimla, kde skončil pohled ženy stojící naproti a zaregistrovala i ten zamračený výraz. *No skvělý, dá mi ty nejkratší šortky, co kdy svět viděl, a teď si myslí, že mám tlustý nohy.*

Když se Amélie ze svých popletených myšlenek vrátila zpět na zem, uvědomila si, že seržantka již sedí v křesílku. Vběhla zpět do karavanu a přichystala oběma večeři. Naskládala jídlo i pití na ták a snažila se vylézt ze dveří. Samantha pohotově dvěma dlouhými kroky přiskočila a hbitě uchopila ták při okrajích, přičemž se omylem dotkla prstů hostitelky. Náhlý vyděšený výraz Amélie byl více než zřejmý. Ucítila stejný pocit v žaludku jako prve a dokonale ji vylekal. Pohledy obou se na vteřinu setkaly. Sam se domnívala, že Amélii děsí svou přítomností jakožto polévacího experta. Uchopila ták pevněji.

„Mám ho,“ usmála se a přebrala jej celý.

Seděly každá ve svém lehátku a jedly, ani jedna nepromluvila. Minuty ticha se zdály být nekonečné. Amélie měla pocit, že to pozvání nebyl dobrý nápad. Necítila se najednou úplně svá. Vnímala své napnuté svaly a nepřirozenou prkennou ztuhlost v oblasti zad. Její tělo prostupovala nervozita. Nevěděla, co říct. Ani Samanthě nebylo do řeči. Netušila, kterými slovy překonat tu náhlou komunikační propast, a tak se soustředila jen na jídlo.

Náhle se obloha zatáhla a téměř okamžitě se rozpršelo. Ten déšť jí seslalo snad samo nebe, je čas se vypařit, pomyslela si Sam, která akorát stihla dojít. I Amélie dojedla, než se snesla první kapka. Popadla ták a uháněla do karavanu. Sam pomohla rychle všechno sbalit a odnést. Déšť prudce bubnoval do střechy karavanu a obě ženy byly již úplně promočené.

„Moc vám děkuji za večeři, oblečení vrátím v pořádku,“ řekla Samantha a usmála se.

Odtáhla si od těla přilepené mokré tričko, pohlédla zpět na hostitelku a uvědomila si, že je vidět vše, co má na sobě. Tričko bylo deštěm dokonale průhledné. Výrazně se pod ním rýsovala podprsenka. Dokonce byl vidět krajkový vzorek, a co víc, Sam si nemohla nevšimnout pevných bradavek, které nyní trčely jako ty nejšpičatější vrcholky hor. Zahlédla i pupíkovou jamku, tak moc bylo tričko přilepené. Cítila, jak hodně ji tenhle pohled vzrušil. Rychle rukama oddálila své tričko od hrudníku, co nejvíc to šlo.

„Moc děkuji za společnost a všechno, co jste pro mě udělala. Dobrou noc,“ řekla Amélie už trochu zvýšeným hlasem, aby přehlušila úder prvního hromu.

„Dobrou,“ ozvala se Sam a otočila se na místě, ze kterého doslova vystřelila.

Jen co za sebou zavřela dveře auta, spustil se ještě větší liják. Přes sklo již nebylo nic vidět. Zapřela se hlavou o opěrku a zavřela oči.

„Ach bože, já to věděla, jsem jenom společnost,“ zaúpěla tiše pro sebe a natáhla se ke startéru.

Bouřka trvala už dvě hodiny. Amélie byla zalezlá v posteli. Pozorovala pramínky dešťové vody stékající po okně. Myslela na to pozdní odpoledne se Samanthou. Snažila se pochopit, co se děje s jejím tělem. Proč na Sam tak reaguje a proč jí jsou příjemné její doteky. Není přece možné, aby se jí líbila ženská společnost v tak intimním směru. *Myslím, že to má souvislost s tím, co se stalo. V každém*

laciném filmu se přece pacient zamiluje do své lékařky, nebo žena do svého záchrance, do superhrdiny. Tohle je podobné. Byla pro mě taky tak trochu záchrana po tom, co se stalo tetě. Určitě je to tím. Je úplně přirozené cítit náklonnost k někomu, komu jsem brečela na rameni a dvakrát se mu pověsila kolem krku. Byla jsem úplně sama, zraněná uvnitř, a ona mi podala pomocnou ruku. Mám ji za to ráda, víc v tom není. Tak přesně těmito argumenty sama sebe uklidňovala.

Na druhý den ráno vstala časně a hned se šla protáhnout ven z karavanu. Došla až k hranici, kde se voda dotýkala písku, a podívala se do dálky. Teprve teď jí došlo, že na břehu měla kempovat i ta dvě děvčata. Viděla promočený stan, ležel podražený na zemi, ale nic jiného, žádné známky života. Asi se v tom dešti rozhodly pro hotel. Právě si uvědomila, jak je vděčná za kvalitní karavan. Byl to nádherný velký karavan, jeden z těch velmi moderních kousků, ve kterém můžete přečkat i dlouhou zimu. Měl všechny dnešní vymoženosti, od koupelny s teplou vodou až po mikrovlnku. Solární panely na střeše poskytovaly perfektní elektrické zázemí. Jediný problém byl, že v dopravní špičce je to jako řídit kamion.

Napadlo ji, že by si měla vzít z domu od tety kolo, nebo tu malou motorku, na které dříve jezdila. Ale jak to udělat? Dům byl uzavřený jako místo činu. Toto město bylo malé, ale zase ne tak malé, aby se pohybovala jen pěšky, navíc tohle jezero je od centra vzdálené deset kilometrů. Amélie se rozhodla, že se dojde na policejní stanici a zeptá se, jestli by s ní někdo nemohl motorku vyzvednout.

Taky mě to mohlo napadnout už včera, když tu byla seržantka Bauerová, mohla jsem se jí zeptat. Jen co na seržantčino jméno

pomyslela, objevil se jí před očima obraz jejích pevných a hladkých stehů. Amélie zamrkala, jako by chtěla zaplašit noční můru, a přimhouřila zlostně oči.

„Amélie, Amélie!“ pokárala sama sebe pěkně nahlas a vrátila se pro batoh do karavanu.

Po cestě se stavila v pohřebním ústavu a zařídila datum pohřbu. Usoudila, že dá vědět Haroldovi. Přece jen je to slušnost, znal její tetu, měl by vědět, že je opět ve městě. Napsala tedy pár řádků dopisu a přihodila čerstvě vytištěné parte. Vše už bylo ve schránce, když se vydala směr policejní stanice.

Stála u přechodu a čekala, až jí některý z řidičů pustí, měla čas na pokukování okolo. Její zrak spočinul na tmavovlasé ženě v uniformě. Stála u výlohy zlatnictví. V mžiku k ní přiskočil muž v dobře padnoucím obleku a s veselým úšklebkem ji políbil na tvář. Chytil ji za ruku a táhl dovnitř do obchodu. Amélie zkameněla. To, co se v ní v tu chvíli rozvířilo, neuměla popsat. Ze strnulého zírání jí vytrhl až klakson automobilu. Neměla teď zrovna chuť přecházet na druhou stranu, blíže ke zlatnictví. Nechtěla se s ním potkat. Pohlédla na řidiče za sklem, omluvila se mu, otočila se a šla raději dál rovně. Seděla ještě chvíli v parčíku na lavičce, než vykročila správným směrem.

Na stanici se došourala až kolem deváté hodiny. Sdělila svůj problém muži u prvního stolku, který neustále zvedal telefony a přerušoval ji. Když mu vše vysvětlila, znovu sáhl po telefonním sluchátku. Vytočil jednociferné číslo a řekl někomu, ať přijde. Pokynul jí rukou, aby se posadila.

Za pár minut se za Amélií ozvalo: „Můžeme vyrazit.“

Okamžitě poznala, komu ten hlas patří. Otočila se s otevřenou pusou.

„Já... omlouvám se, nevěděla jsem, že na to zavolá vás. Nechci vás s tím obtěžovat.“

„Nesmysl,“ mávla rukou Samantha.

Střelila po Amélii pohledem a naznačila bradou pohyb za rameno, jako že má vstát a jít, přičemž se usmívala. Amélie se zvedla a poslušně cupitala ven z budovy.

„Jak jste tu, pěšky?“ zeptala se Samantha, když vyšly ven.

„Ano.“

„Tak tam sjedeme mým služebním vozem,“ rozhodla Sam a vydala se směrem k parkovišti.

Amélie se cítila nervózně, zase jí bylo divně od žaludku, ale tak nějak jinak. Neměla vůbec chuť se s ní dnes setkat. Přemítala, proč ten policista musel volat zrovna ji, jako by neměli k dispozici nikoho jiného. Seržantka jí otevřela dveře a držela je, dokud nenastoupila. Když za Amélií zavírala, všimla si zamračeného výrazu. *Skvělý! Nevypadá, že by mě ráda viděla.* Jakmile dosedla za volant, vůz se rozjel.

Amélie se snažila vymyslet co říct, jak uvolnit atmosféru mezi nimi, ale nezmohla se na víc než: „Vážně se vám omlouvám.“

Samantha sjela k okraji silnice, zastavila a otočila se na svou spolujezdkyni. Na vteřinu se jí podívala přímo do očí.

Usmála se a řekla: „Slečno Droolerová, za posledních několik málo dnů jste se mi omluvila už tolikrát, že bych si vypsala propisku, kdybych si to chtěla všechno zapsat do deníčku. Nemusíte se mi vůbec

omlouvat a ani mi děkovat, dělám jen svou práci. A věřte mi, že trávit čas se ženou jako jste vy, je v tomhle městě opravdu příjemná změna.“

A přidala nejroztomilejší úsměv, jaký dokázala vykouzlit. Aby svá slova ještě podtrhla, naklonila hlavu mírně na stranu. Amélie vypadala překvapená. Do tváří jí začala odněkud prýštit barva. Nečekala, že bude tak milá. Čekala, že bude spíše podrážděná, že ji stále otravuje. Ale ona vypadala, že si to celé opravdu užívá.

Samantha si všimla, jak její tváře změnilly barvu, a v duchu si pro sebe dodala: „A jestli mi chceš vážně poděkovat, věděla bych přesně jak na to.“

Rázem své myšlenky zahнала s předsudky o své osobě a otočila se zpět k volant. Amélie byla stále neschopna slova. Nyní měla seržantku ještě raději a nevěděla, jak se s tím má vypořádat. *Je to celé nesmysl! Já nejsem tenhle typ ženy a ani ona ne, tak co se kruci vlastně děje?*

Dojely před dům Andrey. Nebylo skoro kde zaparkovat. Stálo tam několik policejních vozů, vyšetřovatelé byli pořád na místě.

„Myslela jsem, že už je tohle místo celé prohledané?“

„Ano, to je, ale hoši se sem dnes ještě vrátili, chtěli mít jistotu, že nic nepřehlédli.“

Obličej Amélie se stáhl v zoufalou grimasu, tvář jí velmi rychle pobledla. Jako by se všechny ty myšlenky a emoce vrátily. Seděla bez pohnutí. Sam takovou reakci vlastně očekávala. Téměř celou cestu přemýšlela, jak by jí návrat sem ulehčila. Ale na nic nepřišla. Byla jen ráda, že tu může být s ní.

„Nevím, zda to zvládnou,“ přiznala Amélie a sklopila hlavu.